

ikke herske tvivl om, at de i hvert fald ved deres tilstedeværelse har givet den hjælp, som skulle gives.

Jeg mener, at vi skal passe på med herinde i Folketinget, at vi ikke kører det op på et niveau og begynder at blande os på områder, som de faktisk er bedre til at løse ude i kommunerne. Samtidig er det selvfølgelig vigtigt, når man fra regeringens side diskuterer aftalen med Kommunernes Landsforening, at der så bliver midler nok til at sikre, at servicen på det her vigtige ældreområde er tilstrækkelig god.

Og jeg må da sige, at de målsætninger, der er stillet op fra FOA's og DSR's side, er vi ikke uenige i. Det kan man næsten ikke være. Vi synes, at de er vigtige og rigtige. Men vi er også sikre på, at det diskuteres lokalt, og vi tror på, at hvis vi slipper kræfterne mere løs lokalt, kan vi også få nogle bedre resultater.

Kl. 17.50

Formanden:

Tak til hr. Ole Glahn. Så må det være ordføreren for forslagsstillerne, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke for debatten.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Ole Glahn i, at hvis vi slipper kræfterne løs lokalt, kan vi sikkert få mange flere gode måder at lave god ældrepleje på. Det er netop det, vores forslag går ud på. Man skal nemlig have mulighed for at slippe kræfterne løs lokalt, men det er svært mange steder.

Jeg vil også gerne takke Forbundet af Offentligt Ansatte og Dansk Sygeplejeråd, der jo har lavet det her meget store arbejde med at udvikle de ti rettigheder, som indgår i vores forslag, og har sat gang i hele debatten, både blandt deres medlemmer, blandt os og ude i kommunerne, om, hvordan vi sikrer de ældre et værdigt liv.

Under valgkampen gik hjemmehjælperne i Aabenraa i strejke. Jeg vil gerne citere Solveig Dahlsgaard, der har været social- og sundhedshjælper i 19 år. Det er fra Ekstra Bladet den 1. februar 2005:

»Men nu må vi sige stop. Vi bliver presset mere og mere. Vi har også fået at vide, at vi fremover ikke må holde hverken spise- eller tissepause fra kl. 7 til 13. Det kan ikke være rigtigt.«

Og så fortæller de, at det vil koste 0,5 mio. kr. at indføre stregkoder, og at man kunne bruge de penge meget bedre på at give bedre hjemme-

hjælp til de ældre i stedet for at måle, hvor meget tid der nu bruges. Det er jo det, der er problemet. Man er så fokuseret på at kunne måle og veje i stedet for at kunne give ordentlig tid til omsorg.

Det glæder mig da, at der ikke er nogen, hverken ministeren eller nogen af ordførerne, der er uenige i de ti rettigheder, som FOA og Dansk Sygeplejeråd har opstillet. Men det kan man vel heller ikke være offentligt.

Det glæder mig da også, at der nu bliver igangsat et initiativ for at se på kvaliteten i ældreplejen. Men hvad nu, hvis det i det projekt viser sig, at barriererne er, at der ikke er penge nok, at barriererne er, at man kræver, at der skal udvikles kvalitetsstandarder i hver eneste kommune, hvor alting gøres op minut for minut, så det kan måles og vejes, og at man bruger så mange administrative ressourcer på at gøre det hele op, for at de private firmaer kan komme ind på markedet?

Det, der er problemet, er jo, at man gør ældreplejen til en vare, der skal måles og være genstand for tidsstudier, nøjagtig ligesom vi i »Krøniken« kunne se, hvordan de på radiofabrikken »Bella« satte tidsstudiefolk ind. Det er jo grundlæggende det, debatten handler om. Er det den måde, vi ønsker at styre ældreplejen på, eller vil vi hellere prøve at udvikle nogle andre styringsredskaber?

Jeg synes godt, at der kunne have været noget mere åbenhed i debatten om at bruge andre styringsredskaber, at vi kunne bruge nogle af de forsøgspenge på at udvikle andre styringsredskaber end minutt tyranniet, så der var en mulighed for at styre på andre måder, nøjagtig ligesom vi jo heller ikke styrer børnehaverne efter minuttal – hvor mange minutter skal man have til at made et barn, hvor mange minutter skal man have til at skifte ble på et vuggestuebarn, hvor mange minutter skal man have til at læse en bog højt osv.? Så langt er vi heldigvis ikke kommet, og det håber jeg heller ikke vi gør.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor nogle mener at det skulle være nødvendigt på ældreområdet. Hvorfor ikke prøve at se på, om det ikke kunne give et bedre resultat, en større tilfredshed og et ældre en mulighed for selv at bestemme i deres eget liv, hvis man lader de ældre og de ansatte selv tilrettelægge arbejdet og udviser noget mere tillid til, at både ældre og ansatte faktisk er mennesker, der er i stand til selv at tænke og selv kan styre nogle ting? Men det kræver altså, at man tør vise tillid.